

miljøet, at vi sidder fastlåst i gamle dogmer og ikke kan løfte blikket og ikke ser begrænsningerne.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg har forstået, at meget af grunden til, at regeringspartierne afviser forslaget, er det element, der handler om de grønne afgifter og deres afskaffelse. Det er så helt fair. Der er vi uenige. Men jeg er lidt usikker med hensyn til regeringens og i særdeleshed til Socialdemokratiets kurs i forbindelse med joint implementation, for regeringen har jo meldt ud med flere positive ting.

I Kyoto var man i enighed blandt alle verdens lande med til at vedtage, at joint implementation skulle være et aktivt virkemiddel. Regeringen har meldt rimelig pænt ud også i det udkast til beretning, der er lavet som opfølgning på miljøbistanden til Østeuropa. Der er mange fine betragtninger, men de er ikke så håndfaste. Der er nogle meget fine eksempler på, hvor meget man kan spare ved at samarbejde.

Når vi så ser, at Energistyrelsen melder ud med, at man nu også vil være interesseret i at gå i gang med joint implementation, er det, vi må sige: Kan regeringen ikke give os et par vink om, hvilken vej det går? Det er jo sådan, at vi i Buenos Aires i slutningen af året skal lægge de endelige retningslinjer, og man går formodentlig i gang med at forhandle dem i EU i løbet af meget, meget kort tid. Hvad skal EU's forhandlingsudspil være for at få det maksimale udbytte af joint implementation og for at forhindre misbrug?

Regeringen er meget optaget af at forhindre misbrug, men vi kan altså se så sent som i dag i Berlingske Tidende, at Norge nu har været ude at lave en aftale med Kina, ser det ud til, hvis vi kan tro Berlingske Tidendes referat på side 4 i erhvervssektionen. Hvad er det, regeringen vil? Hvad er det for en køreplan? Det synes jeg, man skylder Folketinget at oplyse om, for at vi ikke skal have endnu en debat her. Lad os få en udmelding.

Jeg tror, der er mange, der er interesseret i at få dette virksomme middel til at virke godt og effektivt, ikke som det eneste middel overhovedet i denne verden til at få klimaforbudringer – for det har vi behov for, og derfor vil jeg gerne vide, hvad der ligger bag Energistyrelsens udmelding. Er regeringen i gang?

Regeringen skal også være klar over, at hvis vi ikke laver joint implementation, og hvis vi ikke indregner disse miljøgevinster hos os, bliver de altså omsættelige. Så kan vores hjælp til østlande blive omsættelig i handel med andre lande, så kan den sælges til andre, og det synes jeg ville være en trist udgang på vores hjælp.

Martin Glerup (S):

Man kan sige, at der er en del hykleri med i spillet, når V og K kører så hårdt frem på dette område, for de ved jo godt, at CO₂-afgifterne er aldeles nødvendige til at adfærdsregulere i forhold til at få nedbragt vores CO₂-udslip. Derfor er det klart, at vores politik for det første er, at man skal fejre for egen dør og leve op til nogle krav, og for det andet skal man hjælpe miljøet i andre lande, f.eks. i Østeuropa, hvor vi for øvrigt i forvejen er dem, der giver mest pr. indbygger.

Derfor er forslaget et slag i luften, og det går i den forkerte retning, sådan som det også blev fastslået i forbindelse med vores CO₂-debat for kort tid siden.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

At lytte til hr. Langkilde og hr. Schmidt eller hr. Schmidt og hr. Langkilde minder om det gamle danske ord: Det er en sen død at blive trampet ihjel af gæs.

Må jeg sige: Det var den tidligere regering, der fastlagde, at vi skulle reducere CO₂-udslippet i Danmark med 20 pct. i år 2005. Ikke noget med joint implementation, men i Danmark. På daværende tidspunkt var det en målsætning på 20 pct. Altså ikke noget, der skulle ske uden for landets grænser, men noget, der skulle ske inden for landets grænser.

Den daværende regerings helt rigtige begrundelse var at sige, at Danmark var blandt de lande i verden, der havde det højeste udslip, og derfor skulle vi gå foran og reducere sammen med andre lande med et tilsvarende højt udslip. Det har den nuværende regering gjort meget for at virkeliggøre.

Hver eneste gang – ikke næsten hver gang, men hver eneste gang – det så har drejet sig om at finde midler til at opfylde Schlüterregeringens målsætning om de 20 pct., har Venstre og De Konservative stemt imod. De har stemt imod CO₂-afgifterne, de har stemt imod Elsparafonden, de har stemt imod stort set alle initiativer om vedvarende energi. De har stemt for afskaffelse af CO₂-tørens og dermed i realiteten